

foc i lloc

Agosarada, imprudent i improvisada

El Govern és nou, però som allà on érem: per a aquest viatge no es necessitava tant suc de taronja

ÀLVAR VALLS

La proposta de flexibilització dels horaris comercials és el primer acte tangible que ens permet entreveure quina serà la línia política del Govern en aspectes que afecten l'economia productiva i el contracte social. La magnitud de l'alliberament d'horaris ha agafat de sorpresa tothom: era difícil d'imaginar que d'un dia a l'altre es plantegés una reforma tan agosarada que supera amb escreix les aspiracions dels mateixos comerciants.

En el pla teòric, no hi ha res a dir: una plaça turística i comercial ha de poder tenir una àmplia graella d'horaris, amb el benentès que no necessàriament l'augment d'hores d'obertura farà vendre més. A la pràctica, però, una reforma com la que es preveu pot tenir uns efectes socials nefastos si no va acompanyada de mesures que impedeixin la sobreexplotació i la indefensió dels treballadors. Unes mesures que, atesa la nostra raquítica legislació de protecció laboral, no arribaran –en el sorprenent supòsit que es volguessin prendre– abans del mes d'agost, data en què es pretén posar en marxa la reforma.

I no és solament en el pla social i laboral que la reforma presenta clarobscur i incòg-

nites. Dins del mateix sector comercial, és evident el desavantatge en què quedarà el comerç d'infanteria, aquell que no es pot permetre una rotació de torns, més que més si la llei, com s'ha apuntat, permet l'horari totalment lliure en cas de conveni d'empresa, és a dir, de gran empresa. No sembla pas que l'opció del Govern es basi en un estudi previ sobre què cal fer per conjurar les nostres dues crisis –la global i l'estructural–, cosa que, naturalment, no es resol amb els horaris.

Ens trobem, doncs, davant d'una operació que, de tan agosarada, pot arribar a ser imprudent, a més d'improvisada, i que no aporta cap novetat respecte a aquella manera tan canònicament andorrana de fer les coses: posar el carro davant dels bous, preferir el pedaç a la reforma en profunditat, afavorir la gran empresa en detriment dels petits (la PIME ja ha parlat) i mantenir els treballadors en la categoria de *kleenex*. El Govern és nou, però som allà mateix on érem i, com ha dit algú, estem a punt de recular quaranta anys. Per a aquest viatge no es necessitava tant suc de taronja.